

La literatura catalana de postguerra

Després de la guerra civil, Catalunya queda molt malmesa. Viu l'exili, l'assassinat i l'empresonament de persones significades políticament i culturalment. La llengua i la cultura catalanes deixen de ser d'àmbit públic i passen al privat.

Del 1939 al 1946 la producció literària és asfixiada fins que apareixen grups com "Miramar" o "Estudi".

Després de la fi de la Segona Guerra Mundial (1946- 1955), la cultura catalana deixa d'estar prohibida. Apareixen editorials (Barcino, Moll) i revistes; es creen premis de literatura, es refà el teatre...

Entre el 1955 i el 1970 adquireixen rellevància literats d'abans de la guerra com Carles Riba, Rodoreda, Calders... i autors que volen normalitzar la llengua com Espinàs, Folch i Camarasa...

Entre els 70 i els 80 cal destacar la contesa dels universitaris i el Maig del 68. Els literats són gent formada, bilingüe, amb coneixements internacionals i que han après autònomament com Montserrat Roig o Quim Monzó.

La poesia inclou la simbolista (Riba i Carner), l'avantguardista (Brossa i Fuster) i la realista (Espriu, Martí i Pol...)

El conte i la novel·la van ser els gèneres que més van sofrir els efectes de la guerra (*Mirall trencat* de Rodoreda, *Mort de Dama* de Villalonga...)